

Kiképezték házparancsnoknak

Ötven hallgató kitűnően vizsgázott a légoltalomból

Ez is a mostani háborús világhoz tartozik, hogy az a megtiszteltetés ért: ki neveztek légoltalmi helyettes házparancsnoknak. Sőt nem is közönséges ház-, hanem — minthogy budai villanegyedben lakom — házcsoporthelyettesnek. Igaz, csak második helyettesnek és „házcsoporthelyettes” mindössze két villából áll, de ez mitsem von le a megbízás súlyából. Ennek megfelelően viszont nekem is részt kellett vennem a házparancsnoki kiképző-tanfolyamon és most töredelmesen be kell vallanom, hogy bár azt hittem, tisztában vagyok a légoltalom legfontosabb teendőivel, rájöttem, hogy egész mostanáig tökéletes analabéta voltam ezen a téren. De minden tréfán túl, valóban ilyenkor döbbenik rá az ember, mennyi minlente kell gondolnia, ha légitámadás ellen akarunk védekezni és ha már eddig nem lettem volna az, hát ezután most már biztosan fanatikusa lettem a légitámadásokra való feltétlen és legszélesebbkörű felkészülésnek.

Tanfolyamunk egyébként az elvitathatatlan legteljesebb siker jegyében zajlott le. Ötvenegyházyan hallgattuk, nagyobbrészt hölgyek — köztük közgazdasági életünk egyik legfontosabb irányító funkcionáriusának felesége —, de szép számmal volt képviselve az erősebb nem is a legkülönbözőbb évfázatokból. Előadónk igen kellemes fiatalember volt, szellemesen, az érdeklődést teljesen lekötően adott elő. Nem akarok ezuttal kitérni az elméleti dolgokra, amiket elsajátítottunk, bár meggyőződésem, hogy nem lehetne ezeket eléggé akár nürnbergi tölcseren át is betölteni az emberek fejébe. Elmondom viszont, hogy milyen gyakorlati tudnivalókat sajátítottunk el.

Megtanultunk mindenekelőtt vödörből vizet önteni. Ne tessék nevetni, ez nem olyan egyszerű dolog. Aki nem hiszi, próbálja meg. Egyébként ugyanis meg fogják próbálni mind, mert mi, a házparancsnokok és helyettesek — legalább is, ami a mi csoportunkat illeti — szent fogadást tettünk, hogy a legszigorúbban eleget teszünk a honvédelmi törvény előírásainak és mind az elsajátított tudományokra kioktatjuk lakótársainkat és házuk népét is. Tehát a vödörből vizet öntés. Azért nem olyan egyszerű dolog ez, mert a cél érdekében — és ez a légoltalom esetében mindig a tűzoltás és nem a padló felocsólása — a vödör tartalmának messze kell

menni és lehetőleg egy tömegben kell maradnia és úgy ráesni a tűzfészerekre. Rosszul önti tehát a vizet az, aki előtt a lábahegyétől egészen három méterig egyforma vastagságu vízfolt keletkezik a vödörből való öntés után. Mint említettem, ezt gyakorlatilag tanultuk, vagyis kint az iskola udvarán, ahová légoltalmat tanulni jártunk, sorban zúdítottuk a félvödör vizet. Eleinte különösen a hölgyek huzództak a gyakorlattól, de aztán annál jobban belemelegedett mindenki. A végén már úgy tolongtunk a vízcsep körül, mint a diágyerekek.

Egyáltalában, ezt megint alkalom volt tapasztalni, hogy csak iskolapadba kell ülni és máris kitör mindannyiunktól az elpusztíthatatlan gyerek. Ugrattuk, bíráltuk egymást, nagyokat nevtünk, mikor egy-egy elegánsan öltözött hölgykollega rémülten eltartotta magát a vödört, hogy aztán majd nyakig összevizezze magát vele, és ami a legfontosabb, versenyeztünk, ki tud messzebbre lottyantani. Ezzel azonban még nem volt vége a gyakorlatnak, mert meg kellett tanulni a kézfecskendővel való bánásmódot is. Ez is olyan dolog, amire nagyfőnyesen mindenki azt mondja: „hát ez is valami!” Viszont, mikor arra került a sor, mindenkinek ide-oda ingadozott a kezében a hosszú cső, aminek dugattyuját meg kell nyomni, ha azt akarjuk, hogy kijöjjön belőle a víz és a tartalma sehogy sem akart egy helyre menni. Hogy aztán ne is beszéljünk az ugynevezett vödörfecskendőről — legtöbbünk mostanig azt sem tudta, hogy ilyen a világon van —, ahol egyszerre végez két különböző munkát a két kar: az egyik pumpálja a vizet, a másik irányítja a csövet. Ennél a gyakorlatnál jónéhányszor pánikszerűen menekültek még azok is, akik a fecskendőző hátamögött álltak.

Gyakorlatilag tanultuk meg a gyújtóbomba eloltását, helyesebben gyújtóképességének elfojtását (ezért már 4-est kaptam volna a tanfolyamot bezáró feltevéseken). Azután külön egy egész délutánon át egy bájos hölgyelőadótól az elsősegélynyújtást, a mesterséges légzést és a sebkezelést. Ez utóbbiak egyébként szintén olyan dolgok, amikről a legtöbb ember azt hiszi, hogy konyvit valamit hozzájuk s ha arra kerül a sor, kiderül, hogy egy egyszerű karsérülést nem is olyan egyszerű dolog bekötni, hát még ha valami komplikáltabb bajon kell segíteni.

Mint a diágyerekek

S mert, mint mondom, olyanok voltunk és úgy viselkedtünk, mint a diágyerekek, felbukkantak közöttünk ugyanazok a típusok is, akikkel a világ valamennyi iskolájának valamennyi osztályában bizonyára találkozni lehet. Voltak notórius stréberek, akik hatalmas füzetekbe jegyezték az előadásokat és notórius bliccelők, akik a gyakorlatokon is igyekeztek elbujni valahol a hátsó sorok mögé, amíg a sasszemű előadó elő nem horgásztá őket egy fecskendezés erejéig. Voltak fontoskodók, akik kiraktak maguk elé öt méterre egy papírgöngyölegest s azután széles mozdulatokkal magyarázták, hogy ők úgy képzelik, hogy az a tűzfészék és arra spriccelnek. S hogy még teljesebb legyen a diákos atmoszféra, a mellettem ülő hölgyet rajtacsipitem, amint pepita füzetének borítóoldalára szépen kirajzolgatta a nevét, még pedig úgy, hogy befekettítette azokat a kis fehérre maradt kockákat. Nem tudom, akad-e valaki, aki soha életében nem csinálta ezt. Előadónk olykor-olykor váratlan kérdéseket tett fel valamelyik elábrándozó hallgatójának, ilyenkor sugtunk, ahogy csak lehetett.

Egyébként, bár a tanfolyamon hallottakat lényegileg Budapest minden hasonló kiképző-tanfolyamán elmondják és feltehető, vagy legalább is elvárható, hogy a kiképzett házparancsnokok tovább is adják ezt, nem lesz hiábavaló néhányat itt is elmondani közülük, hátha mégis elfelejtik valamelyik az előadás előtt nagyon izguló házparancsnok. Mindenekelőtt az óvóhely szükséges voltáról. Elmondotta előadónk, hogy Varsó 15.000 háza közül (Budapestnek körülbelül megégyezett ennyi van) 12.000 sérült meg, vagy omlott be részben közvetlen, vagy közvetett bombatalálat következtében. Egész Varsóban a háború kitörésekor mindössze három szabályosan kiépített óvóhely volt, a lakosság tehát a pincékben volt kénytelen menedéket keresni és bár ezek — ismétlem —, nem voltak még szükségóvóhelyek sem kiépítve, mégis a 12.000 ház közül mindössze 67 alatt omlott be a pince. A többi alatt a lakoságnak semmi baja nem történt, ha csak azért nem, mert a megfelelő szerszámok hiányában nem tudta idejében kiadni

magát a lehullott törmelék alól. Hasonló volt a helyzet Belgrádban is, tehát két egész közeli példa bizonyította be, hogy az óvóhelyre szükség van és hogy az óvóhely száz százalékos biztonságot nyújt.

Tudni kell továbbá azt is, hogy a honvédelmi törvény, amely a házi légoltalmi órások felállításáról intézkedik, a légi-riadó esetére valóban teljhatalmat biztosít a házparancsnoknak. Aki tehát nem akarja, hogy a törvény teljes szigorja csapjon le rája, ne sokat okoskodjék, fogadjon szót a ház légoltalmi parancsnokának s ha valamilyen intézkedést sérelmesnek talál, várja meg a következő napot ennek a sérelmek orvoslására. Hasonlóképpen vonatkozik ez az engedelmesség a házi tanfolyamon való részvételre, amit különösen az olyanoknak ajánlunk figyelmébe, mint akiktől ezen a tanfolyamon is elhangzott egy panasz. Tudniillik, mikor az előadó ezeknek az egy házon belül tartandó tanfolyamoknak kötelező voltáról beszélt, felállt valaki a hallgatók közül és azt mondta, hogy az ő házában X. méltóságos asszony leüzent a tanfolyamot tartó házparancsnoknak, hogy nem vesz azon részt, mert nem hajlandó a cselédekkel együtt gyakorlatozni. Ugy hiszem, ehhez nem kell kommentár.

Aztán még egyet, amit tanulságképpen azért mondtam el előadónk és továbbitok most én, hogy okuljunk belőle, mire képes a pánik. Most a dolognak még inkább mulatságos volt a csattanója, komoly esetben azonban szörnyű bajt okozhat az ilyen fejezés. Az eset megértéséhez tudni kell, hogy mi az a vészátjáró. Modern és szabályos óvóhellyel épülő házak között létesítenek ilyeneket. A ház alatt lévő óvóhelynek a szomszédos ház óvóhelyével érintkező falán akkora darabon, hogy egy ember át tudjon bujni rajta, vékonyabb és könnyen kilazítható falazatot készítenek csupán. Ha az óvóhely ajtaja, sőt a vészátjárók is beomlanának, ezt kibontva, az óvóhelyen tartózkodók át-mászhatnak a szomszéd ház alá és onnan juthatnak ki a szomszéd levegőre.

Nos tehát, a legutóbbi, második légitámadás alkalmával az egyik budai

Egyszer fölke egész vele, hónapokig írhat vele!

10 köbcentiméter tintabefogadóképességgel

utcában, ahol csupa modern házak állnak s amelynek még a tájékára sem esett bomba, az egyik ház óvóhelyén kiadta valaki a jelszót, hogy beomlott a ház, mire az ott tartózkodók rémületükben csákánnyal, feszítévással nekiálltak a falnak és átmásztak a szomszéd ház óvóhelyébe. Senkinek nem jutott eszébe az, hogy egyszerűen kimenjen az óvóhely

előterébe, meggyőződjön róla, vajjon tényleg megtörtént-e a baj.

Nem lehet tehát eléggé a figyelmébe ajánlani senkinek, véssé jól szívébe a „Magatartás az óvóhelyen” című hirdetés első pontját és őrizze meg nyugalmát az óvóhelyen.

DOROMBY KÁROLY

Kézilámpák használata csökkentett világítás idején

A Magyar Távirati Iroda jelenti:

A honvédelmi miniszter rendeletet adott ki kézilámpáknak a csökkentett világítás ideje alatt a polgári lakosság részéről történő használata tárgyában.

A rendelet kimondja, hogy csökkentett világítás alatt csak olyan kézilámpát szabad használni, amely gyenge kélfényű sugároz. A kézilámpának olyannak kell lennie, illetőleg azt olyan szerkezettel, ernyőzéssel kell ellátni, hogy fénye használat közben lefelé irányítható legyen s ebben a helyzetében a fényforrást a vízszintes felett látni ne lehessen.

Ahol 728.000-szer árvereztek

Páris, szeptember 21.

(A Nemzeti Ujság tudósítójától.) A Hotel Drouot jubilál. Ez a különös intézmény, ahol a világ legérdekesebb, sokszor legizgalmasabb árveréseit tartották, most mult el kilencven éves. Ez idő alatt hétszázhuszonnyolcezer árverést tartottak benne, ki tudná megmondani, mi minden és milyen mennyiségben került a Hotel Drouotban kalapács alá? Izelitől annyira elég, hogy havonta átlag hétszáz licitáló van és az utolsó tizenegy hónapban tizenegy millió árverés alá kerülő tárgycserélt gazdát. Mindössze husz volt csak közöttük olyan darab, amelynek árát egymillió franknál magasabb összegre verték fel. A Hotel Drouotnak saját ujságja van, azelőtt négy-ötezer példányban minden nap megjelent, de most, a papirhiány miatt a „Monitor des ventes”, amely régebbi, mint maga a Hotel Drouot, éppen száztíz évvel ezelőtt jelent meg az első példánya, most csak másodnapként lát napvilágot.

A párisi árverési akciók már a Hotel Drouot létezése előtt kezdődtek. Először, még Napoleon idején, a rue du Louvre, aztán a rue Jean-Jacques Rousseau környékén. Később a place de la Bourse-on találtak helyiséget abban az épületben, amelyben jelenleg a kereskedelmi kamara van. 1851-ben költözött át az intézmény a rue Drouot-ba. Egész házsört kellett lebontani, hogy a kiállítási, illetve árverési tárgyakat szállító járműveknek helyet teremtsenek. Így született meg a rue Drouotban a Hotel Drouot.

Érdekes, hogy az árverésre kerülő tárgyak bevételét árából az állam 7,6, Páris város 2, a szobor- és emlékművédelmi alap 1,3%-ot kap. Hat százalék illeti azt, aki az árverést végzi, de három százalékot annak a nyolcvankét „kollégának” kell átengednie, akik jogositvánnyal rendelkeznek árverési akciók lebonyolítására.

A tizenhat árverési terem a kilenc évtized alatt sok mindent látott. A szakemberek szerint a legérdekesebb árverések egyike az volt, mikor Cécile Sorel, a világhírű színésznő gyűjteményét és berendezését aukcionálták. Madame de Polce aukcióján huszmillió arany frank folyt be. Egy másik aukción Montesquieu eredeti kéziratai kerültek kalapács alá. Egyedül a „Törvény szelleme” című kéziratért négy százkezer frankot fizettek. Mikor a Dubois — Cheffedien gyűjtemény került árverésre, egy Goya képet négy százötvenezer frankot fizetett a vevő. 1926-ban egy bélyeggyűjtemény árverése huszmillió frankot jövedelmezett. Egyetlen bélyegért, igaz, hogy az a híres „Mauritius” volt, nyolcszázötvenezer frankot adott az új tulajdonos.

Ami a mai árveréseket illeti, az árak lefelé haladó irányzatot mutatnak az utolsó két hónapban. Ennek az az oka, hogy a vásárlási düh és a franktól való menekülési vágy kissé alábbhagyott. Nem sok idővel ezelőtt a legtöbb ember csak azért vásárolt, hogy a pénztől meneküljön, hogy vagyonát „áruba” fektesse. Így aztán alaposan felicitálták mindenek az árát. Ezekben az időkben egy ötvenkét karátos briliáns brosstú kétmil-

lióhétszáz ezer frankért talált vevőre. Egy üveg bor Chateau Lafitte ezer frankos áron jutott vevője birtokába. Egy Claude Monet képet hatszáz ezer frankot, egy Goya-képet egy és negyede millió frankot, egy Ruysdeale képet kerekén kétfélmillió frankot fizettek. És a perzsaszőnyegek. Nem is a legértékesebb fajtákért Schiras, Afgán, Beludschistán-ért négy-hatezer frankot fizettek négyzetméterenként. Ezek tulzost árak, a konjunkturájuk, úgy látszik, elmúlt. Bár sohasem lehet tudni. Az árak a Hotel Drouot-n kívül is emelkednek. A legközségesebb bordeauxi borok is 180—190 frankba kerülnek üvegenként, minden különösebb márka és évfázat nélkül. Ilyen körülmények kö-

A MACY KIR. DSZTALYSORSJÁTÉK

JÁTÉKTERVE:

Egy sorsjeggyel nyerhető szerencsés esetben:

700.000 P

jutalom:

400.000 P

Főnyeremények:

300.000 P
100.000 P
70.000 P
60.000 P
2x 50.000 P
2x 40.000 P

továbbá:

30.000 P
16 á 20.000 P
15.000 P
27 á 10.000 P stb. stb.

Vegyén sorsjegyet a főárusítóknál!

I. osztály huzása: október 17.
Sorsjegyár: egész 28 P, fél 14 P, negyed 7 P, nyolcad 3,50 P.

